

Sygn. akt I CSK 171/16

POSTANOWIENIE

Dnia 29 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa A. P.

przeciwko C. sp. z o.o. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 listopada 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 22 września 2015 r., sygn. akt VI ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1800 (jeden
tysiąc osiemset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód – A. P. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 22 września 2015 r. oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 3 kwietnia 2014 r. Sąd Okręgowy oddalił jego powództwo o zapłatę kwoty 168 105,92 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kosztami procesu tytułem reszty wynagrodzenia za wykonaną digitalizację wydań (...) od 8 maja 1989 r. do 31 maja 1992 r. z wskaźnikiem zgodności tekstów na poziomie 99%. Sądy ustaliły, że dzieło wykonywane było na podstawie umowy z 11 sierpnia 2008 r., oddawane pozwanemu etapami w okresie od sierpnia do 9 grudnia 2008 r. Powód wystawił faktury na łączną kwotę 171 947,94 zł. Pozwany wypłacił powodowi kwotę 15 804,35 uznając, że wykonane dzieło ma wady uzasadniające zmniejszenie wynagrodzenia o koszty usunięcia tych wad przez innego wykonawcę. Zakwestionował też wynagrodzenie za prace dodatkowe. Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe w ramach którego na podstawie opinii biegłego ustalił, że współczynnik zgodności ustalony na podstawie próbki skanowanych tekstów wynosił 85%. Uznał, że tego rodzaju wada ma charakter istotny, ponieważ ze względu na liczbę błędów dzieło w formie przekazanej przez powoda nie nadawało się do dalszej publikacji. Wady istotne spowodowały, że dzieło, które Sąd uznał za niepodzielną całość, nie było zgodne z postanowieniami umowy, a jego przekazanie pozwanemu nie stanowiło wykonania tej umowy i nie spowodowało wymagalności wierzytelności o zapłatę wynagrodzenia. Z tym poglądem zgodził się Sąd Apelacyjny i ocenił, że w konsekwencji nie miało znaczenia, czy pozwany dochował aktów staranności i terminowo zawiadomił powoda o wadach dzieła, podobnie jak to, czy odpowiednio obniżył wynagrodzenie, ponieważ dzieło traktować należy jako niewykonane. Sąd Apelacyjny odwołał się do orzecznictwa Sądu Najwyższego (postanowienia z dnia 17 kwietnia 2015 r., III CZP 8/15, LEX nr 1711693 i wyroku z dnia 26 lutego 1998 r., I CKN 520/97OSNC 1998/10/167).

W skardze kasacyjnej opartej na obydwu podstawach z art. 398³ § 1 k.p.c. powód zarzucił błędne zastosowanie art. 65 k.c., i art. 637 w zw. z art. 636 k.c.

w zw. z art. 213 § 2 k.p.c., art. 231 k.p.c. i art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 i art. 563 k.c. We wnioskach domagał się uchylenia wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) w całości i przekazania sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powoda pozwany wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia tej skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek odwoławczy o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowionego w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występują przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania. Skarżący uzasadnił potrzebę rozpatrzenia jego skargi przesłankami z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., to znaczy wystąpieniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz oczywistą zasadnością wniesionej skargi. Dostrzeżone przez niego zagadnienie dotyczy oceny, czy dzieło obejmujące zdigitalizowanie treści kilku roczników Gazety [x], składającej się z poszczególnych papierowych kart, ma charakter podzielny czy niepodzielny. Oczywistą zasadność skargi łączy zaś z błędnym przyjęciem przez Sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji jako dokonanych prawidłowo.

Zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno być sformułowane jako problem prawny wymagający rozstrzygnięcia, z określeniem przepisów prawa, w związku z którymi powstał i wskazaniem

argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi to być problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozpatrzenie przyczyni się do rozwoju myśli prawnej i będzie miało znaczenie nie tylko do oceny konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także przy rozstrzyganiu innych podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 2015 r., I CSK 976/14, LEX nr 1802572). Wskazane przez skarżącego zagadnienie prawne nie zostało odniesione do konkretnego przepisu prawa, ani sformułowane jako zagadnienie jurydyczne lecz jako problem z zakresu ustaleń faktycznych dotyczących cech przedmiotu umowy o dzieło w rozpatrywanej sprawie. Kryteria podzielności świadczenia są zagadnieniem szeroko opracowanym w doktrynie i orzecznictwie, a odniesienie ich do dzieł wykonywanych z wykorzystaniem nowoczesnych technologii nie wykracza poza zwyczajne problemy subsumpcji stanu faktycznego pod określony przepis prawa. Z tych przyczyn przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nie została przez skarżącego wykazana.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność wniesionej skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa prowadzącym do niebudzącego wątpliwości wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15, LEX nr 1770910). Skarga powoda nie spełnia tych wymagań. Skarżący łączy oczywistość skargi z wadliwym, jego zdaniem, zaakceptowaniem przez Sąd odwoławczy ustaleń faktycznych i wniosków Sądu Okręgowego o zakresie wadliwości dzieła, na podstawie których Sąd drugiej instancji uznał za prawidłowe przyjęcie, że dzieło nie zostało wydane pozwanemu, ponieważ nie było zgodne z umową, z pominięciem faktu przyjęcia, a następnie sprzedaży tego dzieła przez pozwanego, po zleceniu usunięcia jego usterek innemu podmiotowi oraz zapłaceniu powodowi obniżonego wynagrodzenia. Powód pomija jednak

zakres ustalonej wadliwości wykonanej pracy. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 17 kwietnia 2015 r., III CZP 8/15, w odniesieniu do umów rezultatu niewykonanie zobowiązania może dotyczyć nie tylko braku świadczenia, ale obejmować także sytuację, w której spełnione świadczenie nie zaspokaja oznaczonego interesu wierzyciela. Za niewykonanie zobowiązania może więc być uznane spełnienie świadczenia, którego jakość tak daleko odbiega od objętego treścią zobowiązania, że z punktu widzenia odbiorcy tego świadczenia nie prowadzi do zaspokojenia jego interesu. W takich sytuacjach wybór reżimu odpowiedzialności należy do uprawnionego. Kwalifikacja przyjęta przez oba Sądy, jako jedna z dopuszczalnych, nie jest więc oczywiście błędna jurydycznie.

Z tych przyczyn należało uznać, że powołana przez skarżącego podstawa przyjęcia jego skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodzi, a okoliczności sprawy nie wskazują, aby wystąpiły inne podstawy przedsądu przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., wobec czego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia tej skargi do rozpatrzenia.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 i art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., a wysokość tych kosztów wynika z postanowień § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 6 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).